ΕΒΓΕΝΙΟΣ ΤΣΑΡΥΣΣΙΝ

Ο ΒΑΣΚΑΣ, Ο ΒΟΦΚΑΣ κε Ι ΚΥΝΕΛΙΝΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟ «ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ»
ΡΟΣΤΟΒ-ΝΤΟΝ 1935

Ο ΒΑΣΚΑΣ, Ο ΒΟΒΚΑΣ ΚΕ Ι ΚΥΝΕΛΙΝΑ

Εχο ένα πλυμιστο γάτο, πάνο στο σταχτι δέρμα-τυ ίνε σκορπιζμένι μάβρι λεκέδες σαν πσεφτομαργαριτάρια.

Τὄνομά-τυ ίνε Βαςίλι Βαςίλιεβιτς.

Ινε χοντρος γάτος. Τ' αφτιά-τυ στρονκιλα — τυ τἆχυν δανκάσι γίρο-γίρο ι άλι γάτι. Καβγατζις γάτος ίνε.

Οταν θέλι να πίνι, σκαρφαλόνι στι λεκάνι τυ νιφτίρα στιν κυζίνα κε μιαυρίζι. Ερχετε κάπιος, ανίγι τιν κάνυλα κι αφίνι νο νερο να τρέχι σε λεπτο ρέβμα.

Πος καταπίνι το νερο βάζοντας ενκάρσια τι γλόσα-τυ.

Γρίγορα γρίγορα δυλέβι με τι γλοςίτσα-τυ.

Κανένας δεν κσέρι, αν πιάνι πολα ποντίκια ο Βαςίλι Βαςίλιεβιτς, γιατι μόλις πιάνι ένα ποντίκι, αμέσος το τρόι επι τόπυ. Σαν πιάσι όμος μεγάλο ποντικο, ιποχρεοτικα τον κυβαλάι στο κρεβάτι τυ πατέρα.

Κςιπνάι το πρωι ο πατέρας, κε βλέπι στο κρεβάτι-τυ πσόφιο ποντικο. Δίρανε το Βαςίλι Βαςίλιεβιτς μια κε διο, μα αφτος δεν καταλαβένι — κυβαλα, τυς ποντικυς στο κρεβάτι.

Το δίχος αλο πενέβετε ο Βαςίλι Βαςίλιεβιτς: βλέπετε τί ζβέλτος γάτος ίμε.

Τις νίχτες ο Βαςίλι Βαςίλιεβιτς περπατάι μαζι με τυς άλυς γάτυς ςτις ςτέγες, κάνι καβγάδες κε τραγυδάι. Τραγυδάι μ' ένα μπάςο, τόςο αντιπαθιτικο, πυ όλι ςτιν αβλί-μας παρακςενέβοντε.

Δοκίμαςα να τον περιγελάςο. Πρέπι να πατίςις με το ένα χέρι τι μίτι, για να βγι ρινόφθονκι φονι, κε με τ' άλο χέρι να πατίςις το λεμο κε να κςεφονίζις με φονι μπάςυ. Βγένι κάτι-τι, πυ μιάζι λίγο, μα κςανα δεν ίνε το ίδιο. Βγένι καλα, κε όχι τόςο αντιπαθιτικα. Κε πολι ςιγα. Μα ο γάτος ςαν βγάλι τι φονάρα-τυ, όλα τα γιαλια τρέμυν.

Εχο κε ςκιλι. Τὄνομά-τυ ίνε Βόβκα, μα τον λένε Στριφογιριςτι, γιατι όλο τον κερο ςτριφογιρνάι. Κυνάι τιν υρα, κε ςτριφογιρνάι, ςαν ςκυλίκι ςτιν κλοςτι. Μπροςτα ςτο γάτο ο Βόβκας κακορέβετε, μα τον φοβάτε. Τιχένι κάποτε να τρέχι ο γάτος, να πέζι μόνος-τυ, ο Βόβκας πέρνι το κοτόπι-τυ. Γριλίζι, γαβγίζι. Μόλις ςταματίςι ο γάτος, μόλις καμπυριάςι τι ράχι-τυ κι αρχίςι το μπάςο-τυ, ο Βόβκας αμέςος κάθετε ςτα πιςινα πόδια-τυ, ςαν τάχατες να μι έτρεχε πίςο απ' το γάτο, ςαν τάχα να μι γάβγιζε το γάτο. Μιρίζετε τι γι, δεκςια, αριςτερα, κιτάζι ςτριφογιρνάι, κε ςιγα-ςιγα απομακρίνετε οςο το δινατο πιο πολι απ' το γάτο.

Κι αν πιάνονταν ςε καβγα, θα τιν πάθενε ςτα γερα ο Βόβκας. Ο Βάςκας έχι απο πέντε γαμπςα νίχια ςτο κάθε πόδι, παναπι ίκοςι νίχια το όλο. Κε τα δόντια-τυ ίνε μιτερα, ςαν βελόνες. Ακόμα κε μεγάλο ςκιλι δεν μπορι να τα βγάλι πέρα μαζί-τυ, κε πόςο μάλον ο Βιχλιάικα.

Ι ράτςα τυ Βιχλιάικα, όπος ίπε ο πατέρας, ίνε „αβλικος ςίμβυλος“. Τί ράτςα να ίνε; — ςκέφτομε. —

Ποτε δεν άκυςα για τέτια ράτςα. Αργότερα εμαθα ότι ίταν δίχος ράτςα ςκιλι, αβλόςκιλος.

Ιρθε μια μέρα ο πατέρας κε έφερε ένα καλάθι. Μέςα ςτο καλάθι κυνιόνταν κάτι-τι ζοντανο.

— Το λιπον, — λέι, — ςυ τόφερα αφτο για να καταγίνεςε με δυλια. Αν το πεθάνις, θα πι δεν θα βγι τίποτε απο ς' ένα, κι αν το περιπιίςε καλα θα πι πος ίςε πεδι τις δυλιας. Πιος κςέρι, τί μπορι να ςιμβι, ίςος αργότερα να διεφθίνις κολχόζικο κοπάδι ίτε να γίνις χτινίατρος ίτε αγρονόμος. Ο κάθε ανόιτος κςέρι να τρόι κρέας, μα δοκίμαςε να το εκθρέπςις.

Πολα ακόμα μυ έλεγε ο πατέρας, μα εγο πια δεν τον ακυα· ίμυνα περίεργος να μάθο, τί ίτανε κίνο πυ βρίςκονταν μέςα ςτο καλάθι — ένα ίνε ίτε πολα, πυλι ίνε ίτε θεριο. Ζίγοςε κε ο γάτος Βάςκας κι ο Βόβκας επίςις, μιρίζοντε το καλάθι.

— Σκαντςόχιρο μυ έφερες;— ροτάο.

— Οχι.

— Κοράκι; ροτάο.

— Οχι.

— Πάπια.

— Οχι.

— Τότε, παναπι, μυ έφερες περιςτέρια.

— Οχι — λέι ο πατέρας, — με τα περιςτέρια θα ςπάςις το κεφάλι-ςυ ςκαρφαλόνοντας ςτις ςτέγες. Στο καλάθι έχο προλεταριακο βοιθο. Μας δίνι γέβμα, μας ντίνι με γύνα. Μπορι να μας χαρίςι καςτόριο καπέλο, κε ζεςτες χιρίδες, κε μάλινο κυςτύμι. Να τι προλεταριακο βοιθο έχο μέςα ςτο καλάθι.

Τί προλεταριακος βοιθος να ίνε;

— Μίπος ίνε μέσα στο καλάθι νάνος, σαν κε κί-
νον, πυ ίδα στον τσίρκο; Μα γιατί τον έβαλες μέσα
στο καλάθι;

— Κσανα δεν το μάντεπσες — λέι ο πατέρας.

Ανικσε το καλάθι, κι απ' το καλάθι πίδισε κυνέλι, ίσια πάνο στο Βάσκα — το Βασίλι Βασίλιεβιτς. Ο γάτος μυθύνισε μονάχα κε πετάχτικε στο ντυλάπι, σαν πυλί. Κι ο Βόβκας έφιγε μακρια — δεν ίδαν ακόμα κ' ι διότυς τέτιο θεριο.

Κε το κυνέλι σέρνετε πάνο στο πάτομα, χόνι παντυ τι μίτι-τυ, μιρίζετε όλα, μόλις μετακινι τα πόδια-τυ. Τ' αφτιά-τυ σαν να ίνε κολιμένα στι ράχι-τυ.

Ολο το σόμα-τυ ίνε άσπρο, μονάχα πάνο στι μίτι-τυ σαν να ίνε κολιμένος μάβρος λεκες. Τ' αφτια κε ι υρα επίσις ίνε μάβρα.

— Ινε θιλικο κυνέλι, ρύσικις ράτσας, ίτε ράτσας λεφκοικτίδας, — λέι ο πατέρας. Γρίγορα θα γενίσι κυνελάκια. Περιπιίσυ-τιν. Τα κυνέλια τρόνε όλα, εκσον το κρέας κε αλμιρα. Δόστυ χόρτα, κλαδάκια, φίλα, θρέπσε-το με βρόμι ίτε κρυπα ίτε με κσερες κόρες. Μιν τυ δίνι κυρίναγιχ σλεποτα. Ινε τέτιο χόρτο με κίτρινα λεπτα λυλυδάκια. Αφτο ίνε βλαβερο. Κε ακόμα μιν τις δίνις φρέσκο πσομι — φυσκόνι ι κιλιά-τυς απ' το πσομι.

Ο πατέρας μυ χάρισε το κυνέλι κε έφιγε. Εδιοκσα απ' τιν κάμαρα το Βόβκα κε το Βάσκα κε άρχισα να κιτάζο απ' όλες τις μεριες το κυνέλι. Ιστερα το κσανάβαλα στο καλάθι κε πίγα να τυ φιάσο κατικία.

Ο φράχτις τις αβλίς-μας σχιμάτιζε γονία. Εφρακσα αφτι τι γονία με παλια σανίδια, κ' έτσι έκανα νέο φρά-

χτι, μονάχα πυ δεν ίταν ιπςιλος, — λίγο ιπςιλότερα απ' τι ζόνι-μυ. Ο Βόβκας δεν μπορι να πιδίςι πάνο απ'αφτο, κε το κυνέλι δεν μπορι να φίγι απ' αφτυ. Εκι όπυ δεν έφταναν τα παλια ςανίδια, έβαλα κάτι παλιο δίχτι. Ο φράχτις βγίκε ςαν εκίνον, πυ έχυνε φτιαζμένο στο ζοολογικο κίπο για τον όναγρο.

Στι μέςι τυ φράχτι έβαλα άδιο κιβότιο με τον πάτο απο πάνο κε άνικςα ς' αφτο πόρτα. Κ' έτςι το ςπίτι ίταν έτιμο. Εκίνες τις μέρες κόπςανε στο δρόμομας ένα καβάκι — ίχε μεγαλόςι με το παραπάνο κε έκοβε κε τα τιλεγραφικα ςίρματα με τα κλαδιά-τυ. Εφερα ολάκερο ςορο απ' αφτα τα κλαδια τυ καβακιυ. Τα κάρφοςα στο χόμα κε έτςι στο φράχτι-μυ ςχιματίςτικε πραγματικο δάςος.

Κε μέςα στο δάςος ιπάρχι ςπίτι — κιβότιο. Κε ς'αφτο το ςπίτι ζι ι κυνελίνα ροςικις ράτςας λεφκοικτίδας.

Πίρα το ζεμπίλι με τιν κυνελίνα κε τὄφερα κοντα στο φράχτι. Κι απο πίςο-μυ έρχοντε ο Βάςκας — Βαςίλυ Βαςίλιεβιτς — κι ο Βόβκας — Στριφογιριςτις. Ερχοντε απο πίςο-μυ, μιριζοντε.

Ιρθαμε, κςαπόλιςα τιν κυνελίνα· αφτι με μιας χόθικε στο νέο ςπίτι-τις, το εκςέταςε, φένετε, βγίκε κςανα κε άρχιςε να τρογανίζι τι φλύδα απ'τα κλαδια τυ καβακιυ. Τις φλύδες τις βγάζι κορδέλες-κορδέλες. Τ' αφτιά-τις όλο τον κερο κυνιέντε, προςέχυν, τα μάτια εκςονκομένα, ςάμπος επίτιδες να τα γύρλοςε. Εκοπςα μια ανκαλια χόρτα κε τις έρικςα. Αρχιςε να τρόι κε τα χόρτα.

Κιτάζο, ο Βαςίλυ Βαςίλιεβιτς κάθετε πια πάνο στο φράχτι. Σύφροςε κε γένικε ςαν βόλος· κιτάζι τιν κυνε-

λίνα. Δεν ςικόνι τα μάτια-τυ απ' τιν κυνελίνα. Ο Βόβκας επίςις κάθετε, γριλίζι. Κρέμαςε τι γλόςα-τυ, κιτάζι ανάμεςα απ' το δίχτι. Κ' εγο ςτέκομε. Κιτάζο. Παρακολυθο.

Πίνι ι κυνελίνα νερο απ' τον πάτο τυ κιβότιυ, μαςάι χόρτο, περπατάι ανάμεςα ςτα κλαδια τυ καβακιυ, ςαν μέςα ςε δάςος.

Μόλις ίδε το γάτο πάνο ςτο φράχτι, τέντοςε τ'αφτια, χτίπιςε τα πόδια ςτι γι κε χόθικε μέςα ςτο κιβότιο — ςιμίο ότι θίμοςε.

Κάθιςα εκι πέρα ος το ςκοτάδι. Δεν μπορύςα πια να διακρίνο τίποτα. Πίγα με το Βόβκα ςτο ςπίτι.

Μα ο γάτος έμινε πάνο ςτο φράχτι.

Το πρωι ίπια το τςάι-μυ κε κςανα έτρεκςα να δο. Ο γάτος κςανα κάθετε. Κάθετε πάνο ςτο φράχτι, ςτιν ίδια θέςι. «Κε γιατί κάθεςε, βλάκα, τί θέλις εδο; Με τιν κυνελίνα να τα βγάλις πέρα δεν μπορις. Κίτα-τιν τί μεγάλι ίνε!»

Κςανα έκοπςα μια ανκαλια χόρτα, έφερα κςερο κομάτι πςομιυ. Διόρθοςα τι φραγι κι ο γάτος όλο κάθετε πάνο ςτο φράχτι. Σάνπος να κόλιςε εκι πάνο για πάντα.

Κάθετε μια μέρα, διο, τρις, όλι τι βδομάδα κάθετε. Μονάχα για να φάι πάι ςτο ςπίτι.

Πέραςε μια βδομάδα. Αρχιςε ι κυνελίνα να κρίβετε περιςότερο κερο ςτο ςπίτι-τις. Ε, ςκέφτομε, τι φολιάτις φιάνι.

Παναπι, πολι γρίγορα θάχι κυνελάκια.

Μια μέρα καθόμυνα πολιν κερο κε κίταζα ςτο τέ-

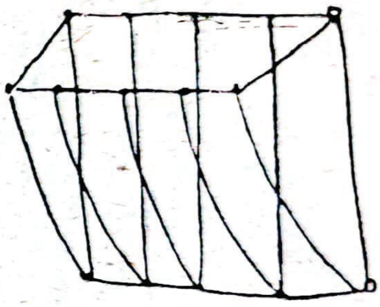
λος δε βάσταχσα, θέλισα νά κιτάχσο, πός έφιασε τι φολιά-τις μέσα στο κιβότιό-μυ.

Σίκοσα το κιβότιο κε σάνπος νάβγαλα καλύπι πάνο απο γλίκιζμα φιαζμένο με άμο. Το χόμα σοριαζμένο σε κίβο κε απ'τα πλάιγια τρίπα.

Εσκαβε ι κυνελίνα τρίπα, με τα πόδια-τις έβγαζε όχσο το χόμα, γιόμισε με το χόμα όλο το κιβότιο. Κ' ι τρίπα βαθια: το χέρι-μυ χόθικε ος τον όμο κε στιν άκρι δεν έφτασα. Εχοσα στιν τρίπα το καλάμι τυ πσαρέματος, όλο χόθικε μέσα κε δεν βρίκε τιν άκρι.

Πολι μακρια τρίπα έσκαπσε ι κυνελίνα.

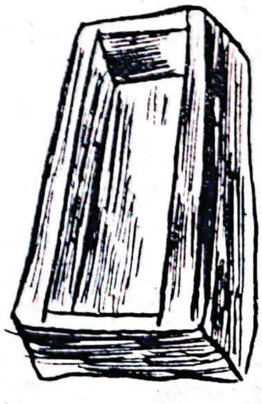

Ιπάρχυνε στιν τρίπα κυνελάκια ίτε όχι — δεν κσέρο. Δεν μπορο να σκαλίσο να τα δο. Το χόμα ίνε πετρόδικο, μπορι να πέσι ένας βόλος να πλακόσι τα κυνελάκια.

Το ότι όμος ιπάρχι στιν τρίπα φολια, γι' αφτο ίμε σίγυρος, γιατι στα τιχόματα τις τρίπας ίνε κολιμένο μαλι.

Ι κυνελίνα κάνι τι φολιά-τις απο μαλι. Βγάζι το μαλι απ'τα πλεβρά-τις.

Πέρασε ακόμα μια βδομάδα. Ο γάτος κάθονταν ακόμα μια βδομάδα πάνο στο φράχτι. Εγο με το Βόβκα καθόμασταν κοντα στι φραγι. Κε ι τρίς-μας φιλάγομε τιν κυνελίνα.

Μια μέρα εκι πυ καθόμασταν άκσαφνα τεντόθικε ο Βάσκας κε σίρθικε πάνο στο φράχτι. Σέρνετε... σέρνετε... Κάπιονα βλέπι, μα εγο δεν βλέπο. Κιτάζο το Βόβκα· έγιρε κι αφτος το κεφάλι στο πλάι, έκλισε το στόμα, μα δεν πρόκανε να πάρι μέσα τι γλόσα-τυ. Κρέμετε ι γλόσα-τυ. Ο Βόβκας επίσις ίδε κάπιονα. Μονάχα εγο, σαν στραβος, δεν βλέπο τίποτα.

Ακςαφνα κάτι-τι άςπρο κινίθικε μέςα ςτιν τρίπα, κε βγίκε όκςο ένα κυνελάκι.

Κε τί όμορφο κυνελάκι. Τα μάτια-τυ μάβρα ςαν μαργαριτάρια, το ςόμα-τυ ολόαςπρο, τ' αφτιά-τυ κοντα ακόμα, ι μυρίτςα-τυ πλακυτςι, κε ι μίτι πατςομένι. Κίλιςε ςαν βολαράκι, πίρε χορταράκι κι άρχιςε να τρόι.

Μαςάι το κυνελάκι το χόρτο, κι όλι ι μυρίτςα-τυ πιγενοέρχετε, γιρνάι απ' τι μια πλεβρα ςτιν άλι. Κε το χόρτο ολοένα χόνετε ςτο ςτόμα-τυ, γίνετε ολοένα μικρότερο. Μόλις τέλιοςε το ένα χορταράκι, πίρε το άλο.

Κι απ' τιν τρίπα βγίκανε το ένα κατόπιν τυ άλυ τέςερα κυνελάκια· βγίκε επίςις κε ι κυνελίνα.

Χάρικα. Αρχιςε να γριλίζι κι ο Βόβκας. Εγο τυ ςφίνκο τι μύρι.

— Πιο ςιγα, πιο ςιγα, βλάκα, θα τα τρομάκςις...

Ακςαφνα πετιέτε με ορμι ο γάτος απ' το φράχτι.

Αρπακςε ένα κυνελάκι κε κςανα ανέβικε ςτο φράχτι.

Τα άλα κυνελάκια εκςαφανίςτικαν με μιας μέςα ςτιν τρίπα. Δεν έμινε ύτε ένα. Μονάχα ο γάτος τρέχι πάνο ςτο φράχτι κε ςτα δόντια-τυ ςπαρταράι το μικρο κυνελάκι. Εγο άρχιςα να τραβο πέτρες πάνο ςτο γάτο.

Μα ι πέτρες-μυ δεν τον βρίςκυν. Ο Βόβκας γαβγίζι, φροντίζι να ανεβι ςτο φράχτι. Κε πίςο απ' το φράχτι ακύετε ςαν κυδύνιζμα. Ινε τα γιαλια τον παρνικιον ςτο κςένο περιβόλι, πυ τα ςπάνυν ι πέτρες-μυ.

Ετρεκςε ο γάτος ος τον τίχο. Πύ θα πιδίκςι; Πίςο απ' το φράχτι ίτε ςε μένα. Πίδικςε ςε μένα, ςτι δικίμας τιν αβλι.

Κρατάι ςτα δόντια-τυ το κυνελάκι.

Τότε ο Βόβκας χιύμικςε αμέςος πάνο-τυ. Τον έρικςε κάτο κε τον κοπανάι. Ο γάτος γριλίζι με φονι μπάςυ,

μυςυνίζι. Μα ο Βόβκας αφτι τι φορα δεν φοβάτε, γαβγίζι, σέρνι το γάτο πάνο στι γι σαν κυρέλι.

Στο τέλος τυ απέςπαςε το κυνελάκι. Εδιοκςε το γάτο, τον ανάνκαςε να σκαρφαλόςι στο δέντρο. Κε το νεκρο κυνελάκι κίτετε πάνο στι γι, ζεςτο ακόμα — πόςο το λιπάμε!

Θ' άρχιζα τα κςεφονιτά μα δεν ίχα κερο. Επρεπε να δίρο το Βάςκα. Σκαρφαλόνο κατόπιν-τυ στο δέντρο, θέλο να τυ τις βρέκςο με μια βίτςα. Μα ο Βάςκας πίδικςε απ' το δέντρο στο περιβόλι. Εφιγε, ο εμοχαρις...

Οςτε γι' αφτο κάθονταν ο κακύργος πάνο στο φράχτι. Ικςερε πος θάχι μεζε, επιθίμιςε κυνελίςιο κρέας.

Εθαπςα το νεκρο κυνελάκι στο χόμα κε άρχιςα να σκέφτομε. Τί να κάνο τόρα; Στι φραγι ν' αφίςο τα κυνελάκια δεν γίνετε — όλα θα τα πνίκςι κε θα τα κυβαλίςι ο κακύργος. Κι αν δεν θα το κάνι αφτος, θα το κάνυν ι άλι γάτι. Ινε τόςι πολι. Τις νίχτες σαν σε ςιμορία περπαταν κε τραγυδάνε όλι μαζι.

Οπος φένετε, για τα μικρα κυνελάκια δεν ίνε κατάλιλι ι φραγί-μυ. Πρέπι να φιάςο γι' αφτα κλυβι.

Εκλιςα τιν τρίπα με το κιβότιο, έβαλα σανίδι πάνο στιν πόρτα τυ κιβότιυ. Ος άβριο δε θα μπορέςυν ι γάτι να βρυν τα κυνελάκια-μυ. Κι άβριο θα σκεφτο κάτι-τι. Κε πίγα στο σπίτι να κιμιθο.

Το πρωι έτρεκςα να κςιπνίςο τον πατέρα. Θέλο να τυ τα διγιθο, να τον ςιμβυλεφθο. Κιτάζο — ο πατέρας κιμάτε ακόμα, κε πάνο στο μακςιλάρι-τυ κςανα πςόφιος ποντικος. Αςπρος ποντικος. Τον πλιςίαςα πιο πολι, κε ίδα πος δεν ίνε ποντικος, μα κυνελάκι. Το δέφτερο κυνελάκι-μυ.

Τὄβαλα ςτα κλάματα. Κςίπνιςε ο πατέρας, κάθιςε.

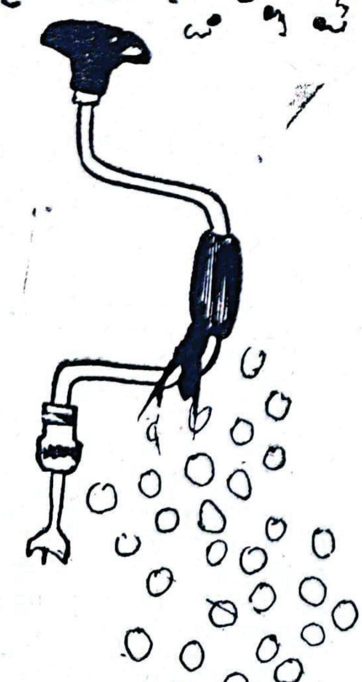
— Γιατί, — ροτάι — κλες νιςτικος;

Τυ διιγίθικα όλα.

— Αχ εςι νικοκίρι, — λέι ο πατέρας, — για τυς γάτυς δυλέβις. Πρέπι όςο το δινατο γριγορότερα να φιάκις κλυβι. Νά, πάρε απ' το τραπέζι-μυ βιβλίο, διάβαςε ςε κάνε όπος λέι εκι. Το βιβλίο ονομάζετε «Κυνελοτροφία». Προ πολυ το αγόραςα, μα κςέχαςα να ςυ το δόςο.

Όλο το πρωι καθόμυνα ςτον εκςόςτι κε διάβαζα τιν «Κυνελοτροφία». Διάβαςα, ίςιχα. Θἄχο κλυβι. Κςέρο, πός να το κάνο.

Στιν αβλι βρίςκονταν ένα παλιο βαρέλι. Για το νερο. Κςιράθικε, κςεκόλιςαν τα βαρελοςάνιδα. Κε νερο ίχε μονάχα ςτον πάτο. Κε μέςα ςτο νερο ζύςαν κάθε ίδυς βρόμικα ζοίφια. Σαν γιρίνι, μόνο μικρότερι, όςο ένα κυνύπι. Στριφογιρνύςαν ςαν να τυς ίχε κυρδίςι κάπιος.

Ερικςα το βαρέλι ςτο ένα πλεβρο. Το κςέπλινα με καθαρο νερο, κι άρχιςα απ' τι μια μερια ν' ανίγο τρίπες με το τριπάνι τυ πατέρα.

Καλο εργαλίο το τριπάνι. Το πιέζις με το ςτίθος· το κρατας με το ένα χέρι, κε με τ' άλο ςτρέφις το χερύλι.

Απ'τιν τρίπα βγένυν πριονίδια διαφόρον χρομάτον: εκι όπυ το βαρέλι ίνε πιο ςάπιο, βγένυν καλυ χρόματος πριονίδια· εκι όπυ ίνε νέο, βγένυν κίτρινα πριονίδια. Στρέφις, ςτρέφις κι ανίγις ςτρονκιλι κε κανονικι τρίπα.

Εκανα κόςκινο όλι τιν πλεβρα τυ βαρελιυ. Τιν μια τρίπα κοντα ςτιν άλι. Αφτο θα ίνε το πάτομα τυ κλυ-

διυ — ο πάτος. Ι τρίπες φιάνοντε για να μι ιπάρχι ιγρασία.

Ανιχσα τρίπες κι απ' τις άλες πλεβρες — για τον αέρα. Εστροσα ίστερα πάνο στο τρίπιο πάτομα τρίπια σανίδια. Με πέτσινα αποκόματα κάρφοσα στο βαρέλι πόρτα-κορνίζα κε πέρασα πέρα-πέρα στιν κορνίζα σίρμα. Βγίκε σαν δίχτι.

Τόρα έμινε να κιλιστι το βαρέλι πίσο απ'τι φραγι κε να τοποθετιθι πάνο στα πόδια, για να μι σαπίσι πάνο στο χόμα. Κε ιστερότερα να σκορπιστύνε στο πάτομα πριονίδια κε να κρεμαστι στο τίχομα πανι απο χοντρο σίρμα — για το χόρτο.

Ετιμι πια ι νέα κατικία. Πολι όμορφι βγίκε — σαν μικρος στάβλος.

Τόρα μπορο να βάλο τυς κατίκυς να ζίσυν αφτυ πέρα.

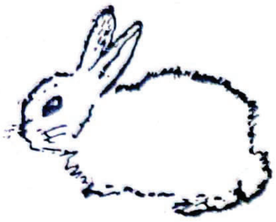
Πρότα έπιασα τιν κυνελίνα. Μα με τα κυνελάκια πολι δισκολέφτικα. Με κανένα τρόπο δεν βγένυν έκσο απ'τιν τρίπα. Τρις όρες περίμενα με το σακι στα χέρια. Μόλις βγίκαν, αμέσος τα σκέπασα με σακι. Σπαρταρύνε στα χέρια-μυ τα κυνελάκια, σκέφτοντε — μίπος τάπιασε γάτος κε τα κυβαλα. Στο βαρέλι στριμόχτικαν στι γονια, φροντίζυνε να χοθύνε το ένα κάτο απ' τ' άλο — κρίβοντε.

Εμιναν μονάχα τρία κυνελάκια, ενο ίσαν πέντε. Εχ, Βασίλι Βασίλιεβιτς. Τάχα να τα μπέρδεπσες κε να τα πίρες για ποντικυς;

Τόρα ίμε ισιχος. Κανένας γάτος δεν θα χοθι στο κλυβι. Δεν θά πνίκσι πια κανένα κυνελάκι. Ταίζο τα

κυνελάκια τρις φορες τιν ιμέρα: το προι, το μεσιμέρι κε το βράδι. Τιν ιμέρα τα δίνο κσερο ί πράσινο χόρτο, κε τι νίχτα χίνο βρόμι ίτε κρυπα, ίτε τα ρίχνο πατάτα ίτε καρότο. Καθαρίζο το κλυβι κάθε διο μέρες — αλάζο τα στροσίδια, τ' αερίζο.

Καλα ζυν τα κυνέλια-μυ. Μεγαλόνυν τα κυνελάκια-μυ, παχένυν.

Μια φορα τα κίτακσε ο πατέρας.

— Μπράβο, — λέι — καλα τα καταφέρνις. Εχο μια πρότασι να συ κάνο.

Κε νά τί μυ διιγίθικε. Στο εργοστάσιό-τυς φέρανε απ' τι Γερμανία σπάνια ράτσα κυνελιον. Ράτσα Ρεκς — τιν πιο ακριβι. Ενα κυνέλι ακσίζι τόσο, όσο διο πρόβατα. Πλιρόσανε μάλαμα για τα κυνέλια, σαν για χρίσιμι μιχανι. Εκσι κομάτια φέρανε στο εργοστάσιο. Διο αρσενικα κε τέσερα θιλικα. Κι αφτα τα κυνέλια τα δίνυν ς' εκίνυς, πυ τα περιπιύντε καλα.

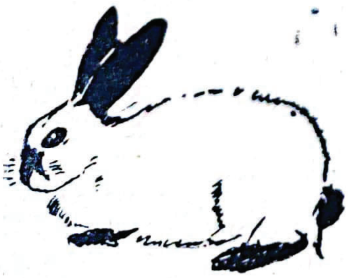

Μόνο τα δίνυνε με τέτιο όρο: απ' τα κυνελάκια, πυ θα γενιθυν, τα μισα να δοθύνε στο κράτος, για να διαδοθι ς' όλι τι χόρα αφτι ι ράτσα, κε τα μισα μνίσκυνε σε κίνον, πυ τα εκτρέφι.

— Το λιπον, — λέι ο πατέρας, — θέλις να βοιθίσις το κράτος; Ισε έτιμος να πάρις το πατρονάτο, ίτε φοβάσε; Αν πσοφίσι ένα κυνέλι το κράτος θάχι μεγάλι ζιμία.

— Ιμε έτιμος, — λέο, — πάντα έτιμος. Φέρε τιν κυνελίνα.

Κ' έτσι πίραμε μια ακόμα κυνελίνα. Γερμανικι κυνελίνα Ρεκς.

Ι κυνελίνα αφτι ίτανε σκύρα κσανθια, σαν βερβερί-

τςα το καλοκέρι. Το μαλί-τις ίνε μαλακο ςαν πύπυλο, χοντρο μαλι δεν έχι.

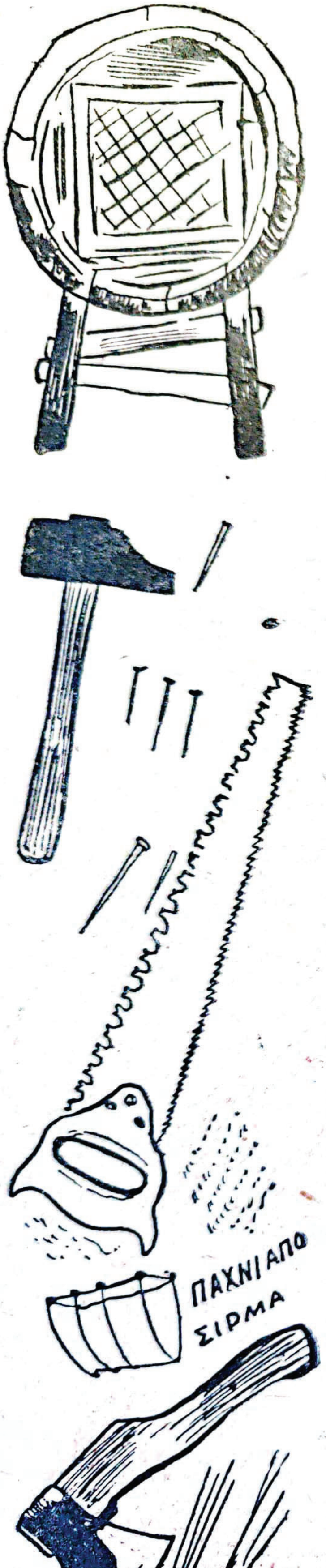
— Αν αφτι τι γύνα, — λέι ο πατέρας, — τιν μπογιατίςι κανένας, δεν διακρίνετε καθόλυ απ' τι βίδρα ίτε τον κάςτορα, κε όπος ίνε γνοςτο, ι βίδρα κι ο κάςτορας έχυν πολίτιμι γύνα.

Μαζι με τον πατέρα φκιάςαμε γρίγορα-γρίγορα δέφτερο κλυβι. Τέτιο όπος κε το πρότο. Μονάχα μέςα ςτο βαρέλι βάλαμε κιβότιο για φολια — ςτο πιο βαθι μέρος. Βάλαμε το νέο κλυβι δίπλα ςτο παλιο ςτι φραγι.

Ι ζοοφέρμα-μυ ςτιν αβλι ίτανε τόρα θαβμάςια.

Στο παλιο βαρέλι μεγαλόνυν κυνελόπυλα — ράτςας λεφκοικτίδας. Προτίτερα όλα ίταν άςπρα, τόρα όμος ολοένα κε πιο μάβρα γίνοντε τ' αφτια, τα πόδια κε ι

μίτες-τυς.

Μεγάλοςαν ςχεδον όςο ι μάνα-τυς. Τόρα τ' αφίνο τιν ιμέρα ςτι φραγι — δεν φοβάμε πια το γάτο. Τα μεγάλα δεν τα μπερδέβι με τυς ποντικυς.

Στο νέο βαρέλι ι γερμανικι κυνελίνα έφκιαςε φολια ςτο κιβότιο. Απ' τα πλεβρά-τις έβγαλε τόςο πολι μαλι, πυ ςχεδον γιμνόθικε· μ' αφτο το μαλι έςτροςε τι φολια.

Γένιςε κυνελάκια τιφλα, γιμνα, πατςομύρικα. Πλαγιάζυνε μέςα ςτο ζεςτο μαλι. Πλαγιάζυνε ςε ςορο, το ένα πάνο ςτο άλο.

Οχτο κυνελάκια γενίθικαν. Δεν γίνετε, λένε, να τα νκίζι κανένας με τα χέρια, γιατι τότε ι μάνα-τυς δεν θα τα ταίςι πια. Απ' τα χέρια τυ ανθρόπυ περνα μιρυδια, κι αφτι φοβάτε.

Τι δοδέκατι μέρα φίτροςε λίγο μαλι πάνο ςτα κυνελάκια, κε τα μάτια-τυς ανίχτικαν ςαν μικρες τριπίτςες. Ιςτερα απο διο βδομάδες μεγάλοςαν εντελος. Γένικαν τέτια κςανθα, τέτια χνυδάτα, όπος κ' ι μάνα-τυς. Τρέχυν, πιδυν, κιτάνε με τα ανόιτα μάτια-τυς, κυνάνε τ' αφτιά-τυς, όλα τυς ενδιαφέρυν κε απ' όλα φοβάντε. Στο καθένα-τυς έδοςα όνομα.

Το ένα ονόμαςα Γιάςςκα, το άλο Πρόςςκα το τρίτο Ακύλκα, το τέταρτο Ματριόςςκα, το πεμτο Λιόςςκα, το έκτο Σένκα, το έβδομο Μίςςκα, το όγδοο Ζζένκα. Ολα μιάζυν αναμετακςί-τυς ςαν κυκια, όλα ίνε όμια. Μόλις άρχιςαν να τρέχυν, να πιδάνε το ένα πάνο απ' το άλο, όλα μπερδέφτικαν.

Δεν μπορις να διακρίνις το Λιόσκα απ' το Μίσκα.

Τα γερμανικα κυνελάκια επίσις ενδιαφέρανε πολι το Βασίλι Βασίλιεβιτς. Κάθονταν πολι όρα πάνο στο βαρέλι-τυς, κίταζε απο πάνο ανάμεσα απ' τις τρίπες. Ι τρίπες μικρες, να κιτάζι μπορι, μα να χόσι το πόδι αδίνατο. Κίτακσε πος δεν βγένι τίποτε, έφιγε. Κσανα άρχισε να κινιγα τυς ποντικυς. Χτες κσανα κυβάλισε στο μακσιλάρι τυ πατέρα ένα ψόφιο ποντικο.

Ο Βόβκας Στριφογιριστις κάθε μέρα πάι μαζί-μυ να κιτάκσυμε τα κυνελάκια. Εγο καταγίνομε μ' αφτα, κι αφτος κάθετε πλάι. Τις νίχτες εγο κιμάμε, κι ο Βόβκας φιλάγι τον κυνελόνα. Κι απο τότε, πυ τις έβρεκσε τυ Βάσκα, γένικε εντελος άφοβος. Οπυ κι αν δι το γάτο, τον διόχνι στο δέντρο, στο φράχτι, στο νεροχίτι. Κι ο γάτος φέβγι απ' αφτον μ' όλι-τυ τι δίναμι. Τρέχι ος ένα ιψιλο μέρος, όπυ ο Βόβκας δεν μπορι να σκαρφαλόσι κε κάθετε εκι.

Κι ο Βόβκας ακριβος αφτο θέλι.

Τον έδιοκσε, χάρικε κε — αντίο!

ΤΙΑΣΣΚΑ

ΠΡΟΣΣΚΑ

ΑΚΥΛΚΑ

ΜΑΤΡΟΣΣΚΑ

ΑΙΟΣΣΚΑ

ΣΕΝΚΑ

ΜΑΣΣΚΑ

ΖΖΕΝΚΑ

Переводчик: Ф. ГРИГОРИАДИ

Ответ. редактор А. ПРИНОС

Техредактор Г. МИЛИДИ

Сдано в набор 6-IX—1935 г. Издание № 197. Формат бумаги 144 х 203/16 Тираж 2090
Подписано в печать 17-X—1935 г. Уполкрайлит М—01575. Об'ем 1 1/2 печ. листов.
Знаков в 1 печ. л. 66.096. Заказ № 1342.

Типография и переплетная „Коммунистис"

Τιμὴ 40 χ.
Цена 40 к.

На греческом языке.

ЕВГЕНИЙ ЧАРУШИН

Васька, Бобка и Крольчиха

СКЛАД ИЗДАНИЯ
Московская 53, Ростов н-Д.
КНИГОЦЕНТР